

ΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ
ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΡΑΝΤΓΙΑΡΝΤ ΚΙΠΛΙΝΓΚ

Το πλήρες
κείμενο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ
ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΡΑΝΤΓΙΑΡΝΤ ΚΙΠΛΙΝΓΚ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: RAFAEL ΜΑΥΑΝΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 7 Κεφάλαιο Ένα **ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ ΜΟΓΛΗ**
- 47 Κεφάλαιο Δύο **ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΚΑΑ**
- 97 Κεφάλαιο Τρία **ΤΙΓΡΗΣ! ΤΙΓΡΗΣ!**
- 135 Κεφάλαιο Τέσσερα **Η ΑΣΠΡΗ ΦΩΚΙΑ**
- 173 Κεφάλαιο Πέντε **ΡΙΚΚΙ ΤΙΚΚΙ ΤΑΒΙ**
- 205 Κεφάλαιο Έξι **Ο ΤΟΥΜΑΪ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ**
- 247 Κεφάλαιο Επτά **ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ
ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ**
- 284 Ράντγιαντ Κίπλιγγκ

Τώρα ο Τσιλ το γεράκι φέρνει τη νύχτα
που ελευθέρωσε η Μαγκ η νυχτερίδα.
Τα κοπάδια κλεισμένα σε στάβλους και παραπήγματα
για προστασία, μέχρι της αυγής τα παιχνιδίσματα.
Είναι η ώρα της περηφάνιας και της δύναμης,
νυχιού, κυνόδοντα, χηλής αρπακτικής.

Ω, να το, ακούγεται το κάλεσμα!
Καλό κυνήγι, τρεχάτε,
εσείς όλοι που τον Νόμο της Ζούγκλας φυλάτε!

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κεφάλαιο Ένα

ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ ΜΟΓΛΗ

Ήταν επτά η ώρα, ένα πολύ ζεστό βράδυ στους λόφους Σιονί, όταν ο πατέρας λύκος ξύπνησε από την ανάπαυση της μέρας, ξύθηκε, χασμουρήθηκε και τέντωσε τα πόδια του το ένα μετά το άλλο για να διώξει το μούδιασμα από τ' ακροδάχτυλά του. Η μητέρα λύκαινα είχε χωμένη τη μεγάλη γκριζα μουσούδα της ανάμεσα στα τέσσερα ζαρωμένα μικρά της που έσκουζαν καθώς το φεγγάρι φώτιζε το άνοιγμα της σπηλιάς όπου έμεναν.

«Αγκρρ!» έκανε ο πατέρας λύκος. «Ήρθε ξανά η ώρα για κυνήγι».

Ετοιμάστηκε να κατέβει τον λόφο, όταν μια μικρή σκιά με φουβτωτή ουρά διέσχισε το κατώφλι και είπε κλαψιάρικα:

«Καλή τύχη, αρχηγέ των λύκων, και καλότυχα να είναι τα παιδιά σου, με γερά λευκά δόντια. Τους εύχομαι επίσης να μην ξεχάσουν ποτέ τους πεινασμένους αυτού του κόσμου».

Ήταν το τσακάλι ο Ταμπακί, ο τσανακογλείφτης. Οι λύκοι της Ινδίας περιφρονούσαν τον Ταμπακί γιατί τριγυρνούσε σπέρνοντας τη διχόνοια, κουτσομπόλευε κι έτρωγε κουρέλια και πετσια από τις στοίβες με τα σκουπίδια του χωριού. Τον φοβόντουσαν όμως επειδή ο Ταμπακί, περισσότερο από οποιονδήποτε στη ζούγκλα, μπορούσε να χάσει τα λογικά του, να ξεχάσει ότι τους φοβόταν όλους και ν' αρχίσει να διασχίζει τρέχοντας το δάσος, δαγκώνοντας όποιον συναντούσε μπροστά του. Ακόμα και η τίγρη κρυβόταν όταν ο μικρός Ταμπακί τρελαινόταν, γιατί η τρέλα είναι το πιο ατιμωτικό πράγμα που μπορεί να πιάσει ένα άγριο ζώο. Εμείς την ονομάζουμε υδροφοβία, αλλά αυτοί τη λένε ντουανί –τρέλα– και το βάζουν στα πόδια.

«Μπες, λοιπόν, και κοίταξε» είπε ο πατέρας λύκος ψυχρά «δεν υπάρχει εδώ φαγητό».

«Για έναν λύκο ίσως» είπε ο Ταμπακί «αλλά για ένα φτωχό πλάσμα σαν εμένα ένα ξεροκόκαλο είναι συμπόσιο ολόκληρο. Ποιοι είμαστε εμείς οι Τζιντούρ Λογκ (ο λαός των τσακαλιών) για να διαλέγουμε κιάλας;»

Όρμησε στο βάθος της σπηλιάς, όπου ανακάλυψε ένα κόκαλο ελαφιού με λίγο κρέας ακόμα πάνω του, και στρώθηκε κάτω ροκανίζοντας πανευτυχής την άκρη του.

«Χίλια ευχαριστώ για το ωραίο δείπνο» είπε γλείφοντας τα χείλη του. «Τι όμορφα και αριστοκρατικά που είναι τα παιδιά σου! Με τι

μεγάλα μάτια, κι ας είναι νεογέννητα! Μα φυσικά, πώς μου διέφυγε; Τα παιδιά του βασιλιά γεννιούνται όμορφα».

Ο Ταμπακί, βέβαια, ήξερε πολύ καλά ότι δεν υπάρχει πιο ανόητο πράγμα από το να παινεύεις υπερβολικά τα παιδιά μπροστά τους, ευχαριστιόταν όμως να βλέπει τη μητέρα και τον πατέρα λύκο να αισθάνονται άβολα.

Ο Ταμπακί έμεινε για λίγο σιωπηλός, απολαμβάνοντας την κακή του πράξη, και έπειτα είπε με κακεντρέχεια:

«Ο Σιρ Χαν ο Μεγάλος άλλαξε κυνηγότοπο. Για το επόμενο φεγγάρι μού είπε ότι θα κυνηγήσει εδώ, ανάμεσα στους λόφους».

Ο Σιρ Χαν ήταν ο τίγρης που ζούσε κοντά στον ποταμό Βαινγκούνγκα, είκοσι μίλια από εκεί.

«Δεν έχει το δικαίωμα!» είπε θυμωμένα ο πατέρας λύκος. «Σύμφωνα με τον Νόμο της Ζούγκλας, δεν έχει δικαίωμα ν' αλλάξει κυνηγότοπο δίχως έγκαιρη προειδοποίηση. Θα κατατρομάξει όλα τα ζώα σε ακτίνα δέκα μιλίων κι εγώ στο μεταξύ θα είμαι υποχρεωμένος εκείνες τις μέρες να κυνηγώ για δύο».

«Η μάνα του δεν τον έβγαλε Λούγκρι (ο Κουτσός) χωρίς λόγο» είπε ήρεμα η μητέρα λύκαινα. «Κούτσαينه από το ένα πόδι από γεννησιμιού του. Γι' αυτό είναι αναγκασμένος να σκοτώνει μόνο αγέλαδες. Οι χωρικοί του Βαινγκούνγκα είναι θυμωμένοι μαζί του. Τώρα που θα 'ρθει στα μέρη μας θα θυμώσει και τους δικούς μας χωρικούς».

Θα ψάξουν στη ζούγκλα για να τον βρουν όταν αυτός θα είναι πλέον μακριά, εμείς όμως και τα παιδιά μας θα αναγκαστούμε να εγκαταλείψουμε τα σπίτια μας όταν βάλουν φωτιά στο χορτάρι. Τι να σου πω, μεγάλη χάρη χρωστάμε στον Σιρ Χαν!»

«Να του μεταφέρω την ευγνωμοσύνη σας;» έκανε ο Ταμπακί.

«Έξω!» φώναξε ο πατέρας λύκος. «Έξω. Τράβα να κυνηγήσεις με τον αφέντη σου. Αρκετή ζημιά έκανες για μια νύχτα».

«Πάω» είπε σιγανά ο Ταμπακί. «Μπορείτε και μόνοι σας ν' ακούσετε τον Σιρ Χαν πέρα στις λόχμες. Η πληροφορία μου πήγε χαμένη».

Ο πατέρας λύκος αφουγκράστηκε και, πράγματι, από την κοιλάδα που κατέβαινε μέχρι το μικρό ποτάμι άκουσε τον ξερό, άγριο, παραπονιάρικο βρυχηθμό του τίγρη, που δεν είχε πιάσει τίποτα και δεν τον ένοιαζε να το μάθει όλη η ζούγκλα.

«Τον ανόητο!» έκανε ο πατέρας λύκος. «Είναι δυνατόν να ξεκινάς τη δουλειά της νύχτας με τέτοια φασαρία; Νομίζει ότι τα ελάφια μας είναι αργοκίνητα σαν τα μοσχάρια του Βαινγκούνγκα;»

«Σσος! Δεν κυνηγάει ούτε μοσχάρια ούτε ελάφια απόψε» είπε η μητέρα λύκαινα. «Άνθρωπο κυνηγάει».

Το κλαψούρισμα είχε μετατραπεί σ' έναν υπόκωφο ήχο που έμοιαζε να έρχεται από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Ήταν ο ήχος εκείνος που σάστιζε τους ξυλοκόπους και τους τσιγγάνους που κοιμού-

νταν στο ύπαιθρο και τους έκανε μερικές φορές να ρίχνονται μόνοι τους στο στόμα του τίγρη.

«Άνθρωπο!» είπε ο πατέρας λύκος δείχνοντας τα άσπρα δόντια του. «Έχει γούστο! Δεν υπάρχουν αρκετά σκαθάρια και βατράχια στις στέρες, είναι ανάγκη να φάει άνθρωπο, και μάλιστα στην περιοχή μας;»

Ο Νόμος της Ζούγκλας, που ποτέ δεν είναι παράλογος, απαγορεύει σε οποιοδήποτε θηρίο να σκοτώνει άνθρωπο, εκτός από την περίπτωση που δείχνει στα παιδιά του πώς να σκοτώνουν, οπότε μετά συνεχίζει το κυνήγι έξω από την περιοχή της αγέλης ή της φυλής του. Κι ο λόγος είναι ότι η θανάτωση ενός ανθρώπου θα φέρει αργά ή γρήγορα τους λευκούς με όπλα πάνω σε ελέφαντες κι εκατοντάδες μελαψούς με γκογκ, βεγγαλικά και δαυλούς. Τότε όλοι στη ζούγκλα υποφέρουν. Τα ίδια τα θηρία λένε ότι δεν κυνηγάνε ανθρώπους, διότι είναι οι πιο ανυπεράσπιστοι απ' όλα τα ζωντανά και γιατί αυτό αντιβαίνει στους κανόνες του παιχνιδιού. Λένε επίσης –και είναι αλήθεια– ότι οι ανθρωποφάγοι πιάνουν ψώρα και χάνουν τα δόντια τους.

Το γουργουρητό δυνάμωσε, μέχρι που έγινε πλήρης βρυχηθμός.

«Αααργκ!»

Ακολούθησε ένα ουρλιαχτό από τον Σιρ Χαν που δε θύμιζε καθόλου τίγρη.

«Αστόχησε» είπε η μητέρα λύκαινα. «Τι να συμβαίνει;»

Ο πατέρας λύκος έτρεξε έξω να δει τι γινόταν κι άκουσε τον Σιρ

Χαν να βογκάει άγρια από τον πόνο, σέρνοντας το βήμα του στα χαμύκλαδα.

«Ο ηλίθιος πήδηξε στη φωτιά ενός ξυλοκόπου κι έκαψε το πόδι του» είπε ο πατέρας λύκος μ' ένα γρύλισμα. «Ο Ταμπακί είναι μαζί του».

«Κάποιος ανηφορίζει προς τα δω» είπε η μητέρα λύκαινα. «Ετοιμάσου».

Ακουστήκε ένα θρόισμα μέσα στους θάμνους και ο πατέρας λύκος μαζεύτηκε, έτοιμος να πηδήξει. Τότε, αν ήσασταν κάπου και παρακολουθούσατε τη σκηνή, θα βλέπατε το πιο θαυμάσιο πράγμα στον κόσμο – τον λύκο να σταματάει στα μισά του πήδου του. Είχε τυναχτεί πριν δει ποιος ήταν ο στόχος του και στη συνέχεια προσπάθησε να σταματήσει, με αποτέλεσμα, αφού υψώθηκε τέσσερα με πέντε πόδια, να πέσει στο ίδιο σημείο απ' όπου είχε πηδήξει αρχικά.

«Άνθρωπος!» είπε κοφτά. «Ένα ανθρώπινο κουτάβι. Κοίτα!»

Μπροστά του ακριβώς, στηριγμένο από ένα χαμηλό κλαδί, στεκόταν ένα γυμνό μελαψό μωρό που μόλις είχε μάθει να περπατάει – ένα πλασματάκι τόσο τρυφερό, γεμάτο δίπλες, που σίγουρα όμοιό του δεν είχε εμφανιστεί ποτέ πριν σε σπηλιά λύκου μέσα στη νύχτα. Σήκωσε το βλέμμα του, κοίταξε τον πατέρα λύκο καταπρόσωπο και γέλασε.

«Ανθρώπινο κουτάβι είναι αυτό;» ρώτησε η μητέρα λύκαινα. «Δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου. Φέρ' το εδώ».

Ένας λύκος συνηθισμένος να κουβαλάει τα μικρά του μπορεί, αν

Τα αδέλφια του Μόγλι

«Άνθρωπος!» είπε κοφτά. «Ένα ανθρώπινο κουτάβι. Κοίτα!»

χρειαστεί, να μεταφέρει ένα αυγό στο στόμα του δίχως να το σπάσει κι έτσι, παρότι τα σαγόνια του πατέρα λύκου έκλεισαν πάνω ακριβώς στην πλάτη του παιδιού, ούτε ένα δόντι δε γρατζούνισε το δέρμα του καθώς το άφησε ανάμεσα στα λυκόπουλα.

«Τι μικρούτσικο που 'ναι! Γυμνούλικο κι άφοβο!» είπε τρυφερά η μητέρα λύκαινα.

Το μωρό άνοιγε χώρο ανάμεσα στα λυκόπουλα για να φτάσει στη ζεστή κοιλιά της λύκαινας.

«Αχά! Θέλει να φάει μαζί με τ' άλλα. Έτσι, λοιπόν, είναι τ' ανθρώπινα κουτάβια. Υπήρξε ποτέ λύκαινα που να μπορούσε να καυχηθεί ότι είχε ένα ανθρώπινο κουτάβι ανάμεσα στα παιδιά της;»

«Έχω ακούσει παλιά να μιλάνε για τέτοιες περιπτώσεις, αλλά ποτέ στην αγέλη μας ή στην εποχή μας» είπε ο πατέρας λύκος. «Δεν έχει καθόλου τρίχωμα και θα μπορούσα να το σκοτώσω μ' ένα σκουντημα του ποδιού μου. Κοίτα το όμως, σηκώνει τα μάτια του, μας βλέπει και δε φοβάται».

Το φεγγαρόφωτο είχε πάψει να λούζει το στόμιο της σπηλιάς, γιατί το μεγάλο τετράγωνο κεφάλι και οι ώμοι του Σιρ Χαν είχαν κλείσει την είσοδο. Ο Ταμπακί τσίριζε πίσω του:

«Εδώ μπήκε, αφέντη μου, εδώ μπήκε!»

«Μεγάλη μας τιμή να σ' έχουμε εδώ, Σιρ Χαν» είπε ο πατέρας λύκος, αλλά το βλέμμα του ήταν όλο θυμό. «Τι επιθυμείς, μεγάλε Σιρ Χαν;»

«Τη λεία μου. Ένα ανθρώπινο κουτάβι τράβηξε κατά δω» είπε ο Σιρ Χαν. «Οι γονείς του το 'βαλαν στα πόδια. Δώσ' το μου».

Ο Σιρ Χαν είχε πηδήξει πάνω στη φωτιά των ξυλοκόπων, όπως είπε ο πατέρας λύκος, και είχε εξαγριωθεί από τον πόνο του καμένου του ποδιού. Ο πατέρας λύκος όμως ήξερε ότι το στόμιο της σπηλιάς ήταν πολύ στενό για να χωρέσει μέσα ο τίγρης. Ήδη οι ώμοι και τα μπροστινά πόδια του Σιρ Χαν ήταν σφηνωμένα κι αναζητούσαν περισσότερο χώρο για ν' απλωθούν κι έμοιαζε με άνθρωπο που προσπαθεί να παλέψει μέσα σε στενό βαρέλι.

«Οι λύκοι είναι ελεύθερος λαός» είπε ο πατέρας λύκος. «Δέχονται εντολές μόνο από τον αρχηγό της αγέλης κι όχι από τον οποιοδήποτε ριγωτό φονιά αγελάδων. Το ανθρώπινο κουτάβι είναι δικό μας και, αν θέλουμε, εμείς μόνοι μας θα το σκοτώσουμε».

«Τι είναι αυτά που μου τσαμπουνάς! Τι πάει να πει “αν θέλουμε”; Μα το βουβάλι που σκότωσα, δεν πρόκειται να το κουνήσω από τη σκυλοφωλιά σας, αν δεν πάρω ό,τι μου ανήκει. Ο Σιρ Χαν είμαι, κατάλαβες;»

Ο βρυχηθμός του τίγρη τράνταξε τη σπηλιά σαν κεραυνός. Η μητέρα λύκαινα παραμέρισε τα μικρά της και πετάχτηκε προς την είσοδο, με τα μάτια της να λάμπουν σαν δυο πράσινα φεγγάρια στο σκοτάδι καθώς διασταυρώθηκαν με το πυρωμένο βλέμμα του τίγρη.

«Κι εγώ είμαι η Ράκσα, ο Δαίμονας. Το ανθρώπινο κουτάβι είναι

δικό μου, Λούγκρι, δικό μου και κανε-
νός άλλου. Δεν πρόκειται να πεθά-
νει. Θα ζήσει, θα μεγαλώσει και
θα κυνηγάει με την αγέλη. Και
στο τέλος, να 'σαι βέβαιος,
κυνηγέ ανήμπορων κουτα-
βιών, βατραχοφάγε, ψαρο-
φονιά, θα κυνηγήσει κι
εσένα τον ίδιο! Δίνε του τώρα,

γιατί, μα το σαμπούρ που σκότωσα εγώ –δεν τρώω ψωροαγελάδες–, θα σε στείλω πίσω στη μάνα σου, τσουρουφλισμένο θηρίο της ζούγκλας, πιο κουτσό απ' όσο ήσουν όταν ήρθες στον κόσμο! Δρόμο!»

Ο πατέρας λύκος κοιτούσε έκπληκτος. Είχε σχεδόν ξεχάσει την εποχή που είχε κερδίσει τη μητέρα λύκαινα σε έντιμη πάλη με πέντε άλλους λύκους, όταν εκείνη ήρθε στην αγέλη τους, και δεν την αποκαλούσαν δαίμονα τυχαία. Ο Σιρ Χαν μπορούσε να αντιμετωπίσει τον πατέρα λύκο, αλλά δεν ήταν σε θέση να τα βάλει με τη μητέρα λύκαινα, γιατί ήξερε πως στη φωλιά της είχε όλα τα πλεονεκτήματα του εδάφους με το μέρος της και θα τον πολεμούσε μέχρι θανάτου. Έτσι, τραβήχτηκε από το στόμιο της σπηλιάς γρυλίζοντας και, όταν απομακρύνθηκε κάπως, φώναξε:

«Το κάθε σκυλί γαβγίζει στη δική του αυλή! Να δούμε τι έχει να

πει η αγέλη γι' αυτή την περίθαλψη ανθρώπινων κουταβιών. Το κουτάβι είναι δικό μου και τελικά στα δικά μου δόντια πρόκειται να καταλήξει, ω εσείς, κλέφτες με τις φουντωτές ουρές!».

Η μητέρα λύκαινα ξάπλωσε ξεφυσώντας ανάμεσα στα μικρά της και ο πατέρας λύκος τής είπε σοβαρά:

«Ο Σιρ Χαν είπε κάτι σωστό. Το κουτάβι πρέπει να το δείξουμε στην αγέλη. Θες ακόμα να το κρατήσεις, μητέρα;»

«Ναι, θέλω να το κρατήσω» είπε ανασαίνοντας βαριά. «Ήρθε εδώ γυμνό, μόνο του και πολύ πεινασμένο μέσα στη νύχτα· καθόλου όμως φοβισμένο! Κοίτα, έκανε ήδη στην άκρη ένα από τα μωρά μου. Κι αυτός ο κουτσός χασάπης θα το είχε τώρα σκοτώσει και θα το 'σκαγε για τον Βαινγκούνγκα, ενώ οι χωρικοί θα έκαναν για εκδίκηση επιδρομή σε όλες τις φωλιές μας! Αν θα τον κρατήσω; Και βέβαια θα τον κρατήσω. Μείνε ακίνητο, μικρό μου βατραχάκι. Ω Μόγλη μου –γιατί έτσι θα σε φωνάζω, Μόγλη το βατράχι–, θα 'ρθει η μέρα που θα κυνηγήσεις τον Σιρ Χαν, όπως κι εκείνος κυνήγησε εσένα».

«Όμως τι απόφαση θα βγάλει η αγέλη μας;» ρώτησε ο πατέρας λύκος.

Ο Νόμος της Ζούγκλας ορίζει πολύ καθαρά πως κάθε λύκος, όταν παντρεύεται, μπορεί να αποτραβηχτεί από την αγέλη στην οποία ανήκει. Όμως, μόλις τα μικρά του αρχίσουν να στέκονται στα πόδια τους, είναι υποχρεωμένος να τα παρουσιάσει στο συμβούλιο της αγέλης, που συγκαλείται μία φορά τον μήνα, στην πανσέληνο, ώστε οι

υπόλοιποι λύκοι να είναι σε θέση να τα αναγνωρίζουν. Μετά από αυτή την επιθεώρηση τα μικρά είναι ελεύθερα να ξαμοληθούν όπου τους αρέσει και, μέχρι να σκοτώσουν το πρώτο τους ελάφι, απαγορεύεται ρητά να τα σκοτώσει κάποιος μεγάλος λύκος της αγέλης. Η τιμωρία είναι θάνατος και εκτελείται αμέσως μόλις εντοπιστεί ο δολοφόνος και, λίγο να το καλοσκεφτεί κανείς, καταλαβαίνει ότι έτσι πρέπει να γίνει.

Ο πατέρας λύκος περίμενε μέχρι τα κουτάβια του να μπορούν λίγο να τρέχουν κι έπειτα, τη νύχτα που θα γινόταν το συμβούλιο της αγέλης, τα πήγε με τον Μόγλη και τη μητέρα λύκαινα στον Βράχο του Συμβουλίου, μια κορυφή λόφου γεμάτη πέτρες και βράχια όπου εκατοντάδες λύκοι μπορούσαν να κρυφτούν. Ο Ακέλας, ο μεγάλος γκριζός μοναχικός λύκος που διοικούσε την αγέλη με δύναμη και πανουργία, απλώθηκε στον βράχο του κι αποκάτω του κάθισαν σαράντα ή και περισσότεροι λύκοι κάθε χρώματος και μεγέθους, από βετεράνους στο χρώμα του ασβού, που κατάφερναν ένα ολόκληρο ελάφι μόνοι τους, μέχρι μαυριδερούς νεαρούς τρίχρονους, που απλώς νόμιζαν ότι μπορούσαν. Ο μοναχικός λύκος τους διοικούσε έναν χρόνο τώρα. Είχε πέσει δύο φορές σε λυκοπαγίδα και μία φορά τον είχαν χτυπήσει και τον είχαν αφήσει να πεθάνει γνώριζε, άρα, τους τρόπους και τις συνήθειες των ανθρώπων. Ελάχιστες κουβέντες ακούγονταν πάνω στον βράχο. Τα κουτάβια έπεφταν το ένα πάνω στο άλλο στη μέση του κύκλου που

είχαν σχηματίσει οι γονείς τους, ενώ κάθε τόσο κάποιος ενήλικας πήγαινε ήσυχα σ' ένα από αυτά, το κοιτούσε προσεκτικά κι επέστρεφε αθόρυβα στη θέση του. Μερικές μητέρες έσπρωχναν τα κουτάβια τους στο φεγγαρόφωτο για να είναι βέβαιες ότι δε θα τα παράβλεπαν.

Ο Ακέλας από τη θέση του φώναζε:

«Γνωρίζετε τον νόμο, γνωρίζετε τον νόμο. Προσέξτε καλά, ω λύκοι!».

Και οι ανήσυχες μανάδες επαναλάμβαναν:

«Προσέξτε, προσέξτε καλά, ω λύκοι!».

Επιτέλους –και οι τρίχες γύρω από τον λαιμό της μητέρας λύκαινας σηκώθηκαν όρθιες καθώς έφτασε η ώρα–, ο πατέρας λύκος έσπρωξε στο κέντρο τον Μόγλη τον βάτραχο, όπως τον φώναζαν, κι αυτός κάθισε εκεί γελώντας και παίζοντας με μερικά βότσαλα που γυάλιζαν στο φως του φεγγαριού.

Ο Ακέλας δε σήκωνε στιγμή το κεφάλι του από τα μπροστινά του πόδια, συνέχισε όμως το μονότονο κάλεσμά του:

«Προσέξτε καλά!».

Τότε ακούστηκε ένα πνιχτό μουγκρητό πίσω από τους βράχους – η φωνή του Σιρ Χαν που έλεγε:

«Το κουτάβι είναι δικό μου. Απαιτώ να μου το δώσετε. Τι δουλειά έχει ο ελεύθερος λαός μ' ένα ανθρώπινο κουτάβι;».

Ο Ακέλας δεν κούνησε ούτε στο ελάχιστο τ' αυτιά του· το μόνο που είπε ήταν:

«Προσέξτε καλά, ω λύκοι! Τι σχέση έχει ο ελεύθερος λαός με τις διαταγές οποιουδήποτε έξω από αυτόν; Προσέξτε καλά...».

Ακούστηκε ένας χορός από βαθιά γρυλίσματα κι ένας νεαρός λύκος στο τέταρτο έτος της ηλικίας του επανέλαβε την ερώτηση του Σιρ Χαν:

«Τι δουλειά έχει ο ελεύθερος λαός μ' ένα ανθρώπινο κουτάβι;».

Ο Νόμος της Ζούγκλας λέει πως, σε περίπτωση διαφωνίας για το αν θα γίνει ή όχι δεκτό από την αγέλη ένα κουτάβι, θα πρέπει να το υποστηρίξουν δύο τουλάχιστον μέλη της αγέλης πέρα από τον πατέρα και τη μητέρα του.

«Ποιος θα μιλήσει γι' αυτό το κουτάβι;» ρώτησε ο Ακέλας. «Ποιος από τον ελεύθερο λαό θα μιλήσει;»

Δεν υπήρξε απάντηση και η μητέρα λύκαινα κατάλαβε ότι θα έδινε την τελευταία της μάχη, αν τα πράγματα έφταναν ως εκεί.

Τότε το μόνο άλλο πλάσμα που του επιτρεπόταν να παίρνει μέρος στο συμβούλιο της αγέλης, ο Μπαλού, ο νυσταγμένος καφετής αρκούδος που μάθαινε στα λυκόπουλα τον Νόμο της Ζούγκλας, ο γερο-Μπαλού –που μπορούσε να γυρνάει όπου ήθελε γιατί τρεφόταν μόνο με καρπούς, ρίζες και μέλι– σηκώθηκε στα πισινά του πόδια και γρύλισε.

«Το ανθρώπινο κουτάβι, το ανθρώπινο κουτάβι» έκανε. «Εγώ υποστηρίζω το ανθρώπινο κουτάβι. Δεν υπάρχει τίποτα κακό σ' ένα ανθρώπινο κουτάβι. Δεν έχω το χάρισμα της σωστής ομιλίας, λέω όμως

την αλήθεια. Αφήστε το να μπει στην αγέλη μαζί με τ' άλλα λυκόπουλα. Εγώ ο ίδιος θα το διδάξω».

«Χρειαζόμαστε ακόμα έναν» είπε ο Ακέλας. «Ο Μπαλού μίλησε και είναι ο δάσκαλός μας για τα νεαρά λυκόπουλα. Ποιος άλλος θα μιλήσει μετά τον Μπαλού;»

Μια σκοτεινή σκιά φάνηκε στον κύκλο. Ήταν ο Μπαγκίρα ο μαύρος πάνθηρας, ολόκληρος στο χρώμα της σινικής μελάνης, αλλά και με τη γυαλάδα που έχει το βρεγμένο μετάξι. Όλοι ήξεραν τον Μπαγκίρα και κανείς δεν ήθελε να διασταυρωθεί μαζί του, γιατί ήταν πανούργος σαν τον Ταμπακί, τολμηρός σαν άγριο βουβάλι και απερίσκεπτος σαν πληγωμένος ελέφαντας. Είχε όμως μια φωνή απαλή σαν άγριο μέλι που στάζει από τα δέντρα κι ένα δέρμα πιο μαλακό κι από πούπουλο.

«Ω Ακέλα κι εσύ, ελεύθερε λαέ» είπε γουργουριστά «δεν έχω κανένα δικαίωμα να ανακατεύομαι στη συνέλευσή σας, αλλά ο Νόμος της Ζούγκλας λέει ότι, αν υπάρχει μια όχι και πολύ σοβαρή διαφωνία σχετικά μ' ένα καινούριο κουτάβι, τότε μπορεί να εξαγοραστεί με κάποιο αντίτιμο. Και ο νόμος δεν ορίζει ποιος έχει ή δεν έχει το δικαίωμα να πληρώσει αυτό το αντίτιμο. Έχω δίκιο;»

«Ναι, ναι» είπαν οι νεαροί λύκοι, που ήταν μόνιμα πεινασμένοι. «Ακούστε τον Μπαγκίρα. Το κουτάβι μπορεί να αγοραστεί με ένα ορισμένο αντίτιμο. Το λέει ο νόμος».

«Ξέροντας ότι δεν έχω δικαίωμα να μιλάω εδώ, ζητάω πρώτα την άδειά σας».

«Μίλα, λοιπόν» πετάχτηκαν καμιά εικοσαριά φωνές.

«Το να σκοτώσει κανείς ένα γυμνό κουτάβι είναι ντροπή. Εξάλλου, θα είναι πιο διασκεδαστικό να το κάνει όταν μεγαλώσει. Ο Μπαλού μίλησε για λογαριασμό του. Στα λόγια του προσθέτω έναν ταύρο, παχύ και φρεσκοσκοτωμένο, ούτε μισό μίλι αποδώ, έτσι και δεχτείτε το ανθρώπινο κουτάβι σύμφωνα με τον νόμο. Τόσο δύσκολο είναι να το δεχτείτε;»

Επικράτησε οχλοβοή και ακούστηκαν διάφορα:

«Τι πειράζει, θα πεθάνει με τις χειμωνιάτικες βροχές».

«Θα καεί από τον ήλιο».

«Τι κακό μπορεί να μας κάνει ένα γυμνό βατράχι; Ας το αφήσουμε να 'ρθει στην αγέλη».

«Πού είναι ο ταύρος, Μπαγκίρα;»

«Ας το δεχτούμε».

Και τότε ακούστηκε η βαθιά φωνή του Ακέλα, που φώναξε:

«Κοιτάξτε προσεκτικά, κοιτάξτε προσεκτικά, ω λύκοι!».

Ο Μόγλης ήταν ακόμα απορροφημένος από τα χαλίκια και δεν πρόσεξε τους

λύκους που ένας ένας τον πλησίαζαν και τον κοίταζαν. Στο τέλος όλοι κατέβηκαν από τον λόφο για τον νεκρό ταύρο εκτός από τον Ακέλα, τον Μπαγκίρα, τον Μπαλού και τους λύκους του Μόγλη. Ο Σιρ Χαν μούγκριζε όλη τη νύχτα, πολύ θυμωμένος που δεν του παρέδωσαν τον Μόγλη.

«Μούγκριζε όσο θες» είπε ο Μπαγκίρα κάτω από τα μουστάκια του. «Θα 'ρθει ο καιρός που το γυμνό αυτό πραγματάκι θα σε κάνει να αλλάξεις τόνο, εκτός κι αν δεν ξέρω πια τίποτα για τους ανθρώπους».

«Καλά κάναμε» είπε ο Ακέλας. «Οι άνθρωποι και τα κουτάβια τους είναι πολύ έξυπνα. Μπορεί να μας βοηθήσει με τον καιρό».

«Πράγματι, μπορεί να βοηθήσει σε μια στιγμή ανάγκης, γιατί κανείς δεν μπορεί να ελπίζει ότι ο Ακέλας θα οδηγήσει την αγέλη για πάντα» είπε ο Μπαγκίρα.

Ο Ακέλας δεν είπε τίποτα. Σκεφτόταν πως θα ερχόταν ο καιρός και γι' αυτόν, όπως συμβαίνει για κάθε αρχηγό, που η δύναμή του θα εξασθενούσε όλο και περισσότερο, μέχρι που τελικά θα τον σκοτώναν οι ίδιοι οι λύκοι και θ' ανακήρυσσαν νέο αρχηγό, για να σκοτωθεί κι αυτός κάποτε.

«Πάρε τον» είπε στον πατέρα λύκο «και μάθε του όσα πρέπει να ξέρει όποιος ανήκει στον ελεύθερο λαό».

Κι έτσι έγινε κι ο Μόγλης μπήκε στην αγέλη του Σιονί με αντίτιμο έναν ταύρο και χάρη στον καλό λόγο του Μπαλού.

Τώρα πρέπει να αφήσετε να περάσουν δέκα ή έντεκα ολόκληρα χρόνια και να δείτε με τη φαντασία σας μονάχα τη θαυμαστή ζωή του Μόγλη ανάμεσα στους λύκους, γιατί, εάν ήταν να την περιγράψουμε, θα χρειαζόμασταν πολλά πολλά βιβλία. Μεγάλωνε μαζί με τα κουτάβια, παρόλο που, πριν γίνει ο Μόγλης καλά καλά παιδάκι, αυτά ήταν κιόλας μεγάλοι λύκοι. Και ο πατέρας λύκος τού έμαθε τη δουλειά του και τη σημασία των πραγμάτων στη ζούγκλα, μέχρι που κάθε θρόισμα στο γρασίδι, κάθε ανάσα του ζεστού, βραδινού αέρα, κάθε νότα που ακουγόταν από τις κουκουβάγιες πάνω απ' το κεφάλι του, κάθε γρατζούνισμα της νυχτερίδας καθώς κούρνιαζε για λίγο σ' ένα δέντρο και κάθε πήδος ακόμα και των πιο μικρών ψαριών σε μια λιμνούλα σήμαιναν για τον Μόγλη ακριβώς ό,τι σημαίνει για έναν επιχειρηματία η δουλειά του στο γραφείο του. Όταν δε μάθαινε πράγματα, καθόταν κάτω από τον ήλιο και κοιμόταν, έτρωγε και πήγαινε πάλι για ύπνο· όταν ένιωθε βρόμικος ή ζεσταινόταν, κολυμπούσε στις λίμνες του δάσους· κι όταν ήθελε μέλι (ο Μπαλού τού είχε πει ότι το μέλι κι οι ξηροί καρποί ήταν εξίσου νόστιμα με το ωμό κρέας), σκαρφάλωνε για να το βρει, κάτι που του έμαθε να κάνει ο Μπαγκίρα. Ο Μπαγκίρα ξάπλωνε πάνω σε ένα κλαδί και φώναζε «Έλα, μικρέ αδελφέ» και στην αρχή ο Μόγλης σκαρφάλωνε στο δέντρο κολλημένος στον κορμό σαν βραδύποδας, αλλά μετά πετούσε από κλαδί σε κλαδί με τόλμη πιθήκου.

Πήρε και τη θέση του στον Βράχο του Συμβουλίου όταν συνερχό-

ταν η αγέλη κι εκεί ανακάλυψε πως, αν κοιτούσε κατάματα και σταθερά οποιονδήποτε λύκο, ο λύκος δεν άντεχε κι έριχνε το βλέμμα χαμηλά. Έτσι, άρχισε να κοιτάζει τους λύκους για πλάκα. Άλλες φορές έβγαζε μεγάλα αγκάθια από τα πέλματα των φίλων του, γιατί οι λύκοι υποφέρουν πολύ όταν έχουν αγκάθια και κολλητσίδες στο τρίχωμά τους. Τις νύχτες κατέβαινε τον λόφο ως τα χωράφια και παρατηρούσε με μεγάλη περιέργεια τους χωρικούς μες στις καλύβες τους, όμως δεν εμπιστευόταν τους ανθρώπους γιατί ο Μπαγκίρα τού είχε δείξει ένα τετράγωνο κουτί που έκλεινε με πορτάκι και ήταν τόσο πονηρά κρυμμένο στη ζούγκλα, ώστε ο Μόγλις παραλίγο να πέσει μέσα – ο Μπαγκίρα τού είχε πει πως αυτό ήταν παγίδα. Πιο πολύ απ' όλα τού άρεσε να πηγαίνει με τον Μπαγκίρα στη σκοτεινή ζεστή καρδιά του δάσους,

να κοιμάται και να χουζουρεύει όλη μέρα και τη νύχτα να παρακολουθεί πώς σκοτώνει ο Μπαγκίρα τα θύματά του. Ο Μπαγκίρα σκοτώνει τα πάντα και το ίδιο έκανε κι ο Μόγλης – με μια εξαίρεση. Όταν ο Μόγλης είχε μεγαλώσει αρκετά ώστε να καταλαβαίνει, ο Μπαγκίρα τού είπε ότι δεν έπρεπε ποτέ να αγγίξει ταύρο ή αγελάδα γιατί η αγέλη τον είχε κάνει δεκτό με αντίτιμο τη ζωή ενός ταύρου.

«Όλη η ζούγκλα είναι δική σου» είπε ο Μπαγκίρα «μπορείς να σκοτώσεις οτιδήποτε σου επιτρέπει η δύναμή σου· αλλά, για χάρη του ταύρου που σε πλήρωσε, δεν πρέπει να σκοτώσεις ή να φας βόδι, νεαρό ή γέρικο. Είναι ο Νόμος της Ζούγκλας».

Ο Μόγλης υπάκουσε κατά γράμμα.

Μεγάλωνε, λοιπόν, και δυναμώνει, όπως πρέπει να μεγαλώνει ένα παιδί που δεν ξέρει ότι μαθαίνει και δεν έχει τίποτα να σκεφτεί πέρα από το φαγητό του.

Η μητέρα λύκαινα του είπε μια δυο φορές ότι ο Σιρ Χαν δεν ήταν πλάσμα που μπορούσε να εμπιστευτεί κανείς και ότι κάποια μέρα θα έπρεπε να σκοτώσει τον τίγρη. Ενώ όμως ένας νεαρός λύκος θα θυμόταν διαρκώς τη συμβουλή της, ο Μόγλης την ξέχασε γιατί ήταν απλώς παιδί, αν και θα αποκαλούσε τον εαυτό του λύκο, έτσι και ήταν σε θέση να μιλήσει την ανθρώπινη γλώσσα.

Ο Σιρ Χαν διασταυρωνόταν συνέχεια μαζί του στη ζούγκλα γιατί, καθώς ο Ακέλας γερνούσε και

αδυνάτιζε, ο κουτσός τίγρης έπιασε φιλίες με τους νεότερους λύκους της αγέλης, που τον ακολουθούσαν για να τρώνε τα αποφάγια του, κάτι που δε θα το επέτρεπε ποτέ ο Ακέλας αν είχε τη δύναμη να ασκήσει την εξουσία του. Έπειτα, ο Σιρ Χαν τούς κολάκευε, απορώντας δήθεν πώς τέτοιοι θαυμάσιοι κυνηγοί δέχονταν για αρχηγό τους έναν ετοιμοθάνατο λύκο κι ένα ανθρώπινο κουτάβι.

«Ακούω» έλεγε ο Σιρ Χαν «ότι στο συμβούλιο δεν τολμάτε να το κοιτάξετε κατάματα».

Και οι νεαροί λύκοι αγρίευαν και γρύλιζαν.

Ο Μπαγκίρα, που δεν του ξέφευγε τίποτα, κάτι είχε καταλάβει και μια δυο φορές εξήγησε στον Μόγλη όσο καλύτερα μπορούσε ότι ο Σιρ Χαν θα τον σκότωνε κάποια μέρα. Ο Μόγλης γέλασε και του απάντησε:

«Έχω την αγέλη κι εσένα. Ακόμα και ο Μπαλού, παρόλο που είναι τεμπέλης, θα 'ριχνε κάνα δυο γερά χτυπήματα για χάρη μου. Γιατί, λοιπόν, να φοβάμαι;».

Ήταν μια πολύ ζεστή μέρα όταν μια καινούρια σκέψη πέρασε από το μυαλό του Μπαγκίρα, που του γεννήθηκε από κάτι που είχε ακούσει. Ίσως να του το είχε πει ο Ίκκι ο σκαντζόχοιρος, πάντως είπε στον Μόγλη, όταν βρέθηκαν βαθιά στη ζούγκλα και το αγόρι έγερνε το κεφάλι του στο υπέροχο μαύρο δέρμα του Μπαγκίρα:

«Μικρέ αδελφέ μου, πόσες φορές σου έχω πει ότι ο Σιρ Χαν είναι εχθρός σου;»